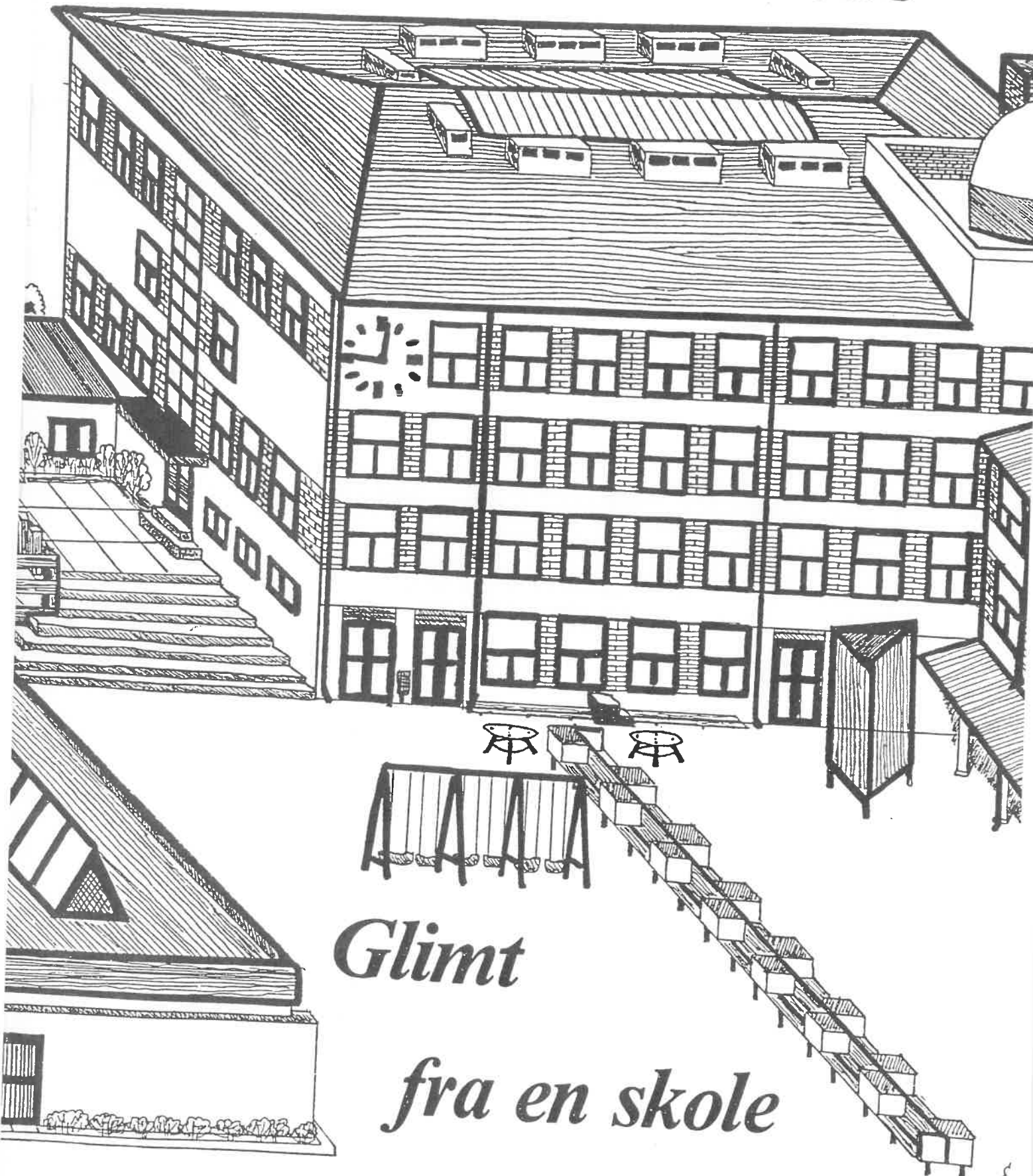

Bakkegårds-Skolen

1935 1985

Glimt

fra en skole

Indhold

	side
Anne Grube, elev i 10 kl.: Bakkegårdsskolens 50 års fødselsdag	1
Forfatteren Benny Andersen: Min skole for livet	2
Fhv. minister Knud Heinesen: En gammel elev skriver	4
Fru Lis Körte, f. Aagaard: Hvad blev der af kongeegen?	5
Fhv. viceskoleinspektør Tove Sonne-Jensen: Et tilbageblik	9
Skolebetjent Erik Rasmussen og fru Betty: Erindringer	15
Elevrådsformand Eva Jacobsen, 10. kl.: En elev af i dag	16
Skolenævnmedlem Kirsten Theisen: Hilsen fra forældre	17
Lærerrådsformand Jan Overbye: Fremtidens skole	19
Skoleinspektør Jørgen Jørgensen: Den sidste snes år – forandringens tid	21

REDAKTION og grafisk tilrettelægning: Susi Alsfelt
Tryk og reproduktion: Amtscentralen
Fotos: Thomas Bugge og fra skolens arkiv
Omslagstegning: Thomas Kongstad Petersen, 8a

Anne Grube, 10 kl.

Bakkegårdsskolens 50 års fødselsdag

Skolen bli'r 50 i år,
det skal fejres, så det forslår.
Der laves mange, mange ting,
det sker på skolen rundt omkring.

På skolen sker der meget,
og i skolegården bli'r der leget.
I dansk og regning vi lærer meget -
i de små klasser bli'r det ind
i eleverne leget.

Idræt, husgerning, sløjd og svømning,
fra skolen sker der ingen rømning.
Mange kan det godt li',
det er elever fra alle klasser, ja fra 1-10.

Sommer og vinter vi går i skole,
om sommeren er det for pigerne
i nederdel og kjole.
Drengene i T-shirts, shorts og gummisko,
det er almindeligt, så ingen vil på
dem mærkeligt glo.

Tilbage til emnet: Bakkegård fylder 50,
og i den sidste tid har der på skolen
været stress.
Det gælder både elever og lærer,
men det er snart slut for 10. desværre!

Morgenmad vi alle spiser sammen,
vi hygger os i fryd og gammen.
Ser på det, klasserne har lavet,
nogle klasser har lavet noget meget begavet.

Inden længe er festen forbi,
og alle vender tilbage til deres klassehi.
Men først vi fødselsdag fejre vil,
og alle har gjort deres dertil.

50 ÅR

Benny Andersen

Min skole for livet

Jeg var glad for at gå i skole, fik meget ud af at gå i skole, til sidst en sølvske som flidspræmie efter syv års skolegang.

Jeg gemmer stadig den ske.

Mange fornuftige ting fik jeg indpræget i skolen, men her skal fortælles om en ganske anden, og nok så betydningsfuld prægning af mere irrationel art. Noget, som først rigtig gik op for mig, da jeg i fjor efter mange års forløb, ja for første gang som voksen, besøgte og genså Bakkegårdsskolen. Da hørte jeg til min store forbavselse, at skolen havde været ganske ny, da jeg begyndte i første klasse, kun et års tid gammel. Naturligvis indså jeg som voksent fornuftsvæsen, at skolen på et eller andet tidspunkt måtte være blevet bygget. At den næppe havde eksisteret siden verdens skabelse. Men et eller andet sted dybt nede, i min sjæls seksårsaflejring, blev oplysningen afvist med foragt. Da jeg var seks år, var skolen noget, som var der og altid havde været der. Som en del af universet. Som solen og månen. Som mor og far. Som radioen, kakkellovnen og linie 16. Verden kunne simpelthen ikke tænkes uden disse givne, ja mytologiske størrelser. Hvad der forekommer paradoksalt for fornuften, kan synes selvindlysende for dybere lag af personlighed. Lige så selvfølgelig det forekom mig i en alder af seks år, at skolen måtte have eksisteret altid, lige så absurd forekom det mig syv år senere, at skolen fortsatte *uden* mig!

Som trettenårig var min fornuft så udviklet, at jeg naturligvis ikke troede, man ligefrem ville nedlægge skolen efter mig – færdigt arbejde! Men et eller andet i mig protesterede mod fakta. Jeg var såret og utilregnelig som en afvist elsker, jaloux på min gamle skole, som klarede sig glimrende uden mig, med horder af nye unger! Min lillebror og min ene søster fortsatte i skolen, men jeg ville ikke høre om deres oplevelser. Og jeg blev rasende på min uskyldige lillebror, når han begejstret fortalte om sin flinke klasselærer og ikke syntes at fatte, at *min* klasselærer overgik alle andre, nu og i al fremtid!

Jeg fik først nogenlunde ro i sjælen, da min mindste søster blev meldt ind i den nybyggede Munkegårdsskolen, som lå nærmere vort hjem. Sådan skulle det være!

Endnu den dag i dag kan jeg ikke sige mig fri for denne barnligt irrationelle indstilling til min gamle skole. Det irriterer mig stadig at møde mennesker, tit ganske unge mennesker, som påstår, de har gået på Bakkegårdsskolen. Jeg prøver at lade som ingenting, nikker og smiler stift og siger: – Nej, det var dog interessant! Men efter et par minutter at have lyttet – uden større tiltro – til deres vidtløftige beretninger isprængt navne på lærere jeg aldrig har hørt om, sørger jeg for at skifte emne for ikke at blive grov.

Således havde jeg engang en snak med Dan Turéll om skoleoplevelser. Jeg holder meget af Dan, men bagefter dukkede den gamle jalousi op igen: hvorfor skulle han lige netop gå

MEDELELSER FRA SKOLERNE.

Bakkegaardsskolen:

I Skoleaarets Løb er følgende Sammenkomster afholdt:

Den 14. November 1942: Møde for samtlige Forældre til Børn i Femteklasserne. Overlæreren gav Oplysninger om de to Mellem-skolerækker og om Optagelsesprøven til I. EM.

Den 18. December 1942 gav Skolens Sangkor og Elevorkester Koncert til Fordel for Skolens Juleindsamling. Koncerten indbragte 268,69 Kr. Ledere: Hr. Leth Sørensen og Hr. Kirk.

Den 1. Juni 1943 blev der ligeledes afholdt Koncert, og 5. a. Klasse opførte „Svinedrengen“. Formaals: Hjælp til Feriekolonierne. Der indkom 549,14 Kr.

Den 23. Juni 1943 var Forældrene indbudt til at bese Udstillingen af Elevernes Aarsarbejder (med „Mannequinopvisning“) og Skolehaven. Skolens to Sangkor underholdt med nogle Sange.

Inspektør Baltzer har 2 Gange i Aarets Løb inspiceret i EM. og R. i Naturhistorie og Geografi.

Vicegymnastikinspektør Ottar har inspiceret Gymnastik i nogle Drengeskoler.

Ved Aarsafslutningen fik følgende Elever tildelt Flidspræmie:

R.: Ester og Ruth Grünfeld, Tove Hansen, Martha Jeppesen, Lis Jørgensen og Eva Thor. — IV. EM.: Vera Gamkjær. — III. FM.: Ove Bregenstad, Bent Nielsen og Niels Jørgen Olsen. — II. a. FM.: Benny Andersen. II. b. FM.: John Svendsen.

Skolen har deltaget i en Del Sportskampe mod andre Skoler i Kommunen. Den deltog i Festen ved Indvielsen af Stadion med Gymnastikhold (Frk. Sonne Jensen, Hr. Børresen), Langboldhold (Fru Wilmar) og Haandboldhold (Hr. Dupont) og i Skoleidrætsstævnet paa Stadion med Fodboldhold (Hr. Dupont), Haandboldhold (Hr. Børresen, Hr. Dupont), Rundboldhold (Frk. Sonne Jensen) og Langboldhold (Fru Wilmar).

i min gamle skole - hvorfor kunne han ikke have fundet sin egen! Den psykologiske forklaring på mit traume er oplagt: Jeg kom for tidligt ud af den skole, som jeg var så tæt knyttet til. Jeg nåede aldrig at blive skoletræt og måtte senere udvikle mig på anden vis. Og i dag er jeg, trods disse tilbagefald, nået så langt i min udvikling, at jeg kan sige: Det var godt, at Bakkegaardsskolen ikke blev revet ned efter mig!

Gid den aldrig må blive nedlagt!

Gid alle nuværende og fremtidige elever på skolen måtte få et lige så nært forhold til den som jeg - men uden at være så plaget af tærende, djævelsk jalousi!

Knud Heinesen

En gammel elev skriver –

Min skolegang på Bakkegårdsskolen varede fra august 1940 til juni 1944, hvor jeg gik 2.-5. klasse. Det var et mørkt kapitel, ikke blot i Danmarks historie, men også i Bakkegårdsskolens historie, og der var sammenhæng.

Skoleinspektøren var en fremtrædende nazist, og det prægede livet på skolen. Kæft, trit og retning samt korporlig afstraffelse var utvivlsomt mere fremherskende, end hvad der var sædvane i den tids kommuneskoler.

Jeg husker en morgensang i aulaen. De elever, der havde glemt deres sangbog, blev stillet op i geled foran talerstolen. Jeg var en af dem. Inspektøren skridtede fronten af og gav hver enkelt en lussing.

Da han nåede hen til mig, sagde han af uforklarlige grunde, at jeg sikkert godt kunne forstå, at jeg skulle have sangbogen med, uden at han behøvede at slå mig. Selvom jeg næppe tragtede efter en øretæve, var det mere, end jeg kunne holde til for øjnene af alle kammeraterne, så jeg svarede, at det troede jeg ikke, hvorefter jeg modtog en velplaceret lussing af overdådig styrke. Mange andre eksempler kunne nævnes, men lad det være nok.

Der er som bekendt sjældent noget, der er så galt, at det ikke er godt for noget. Skoleinspektørens militante adfærd var så dominerende, at både elever og lærere var nødt til at forholde sig til den.

Det har efterladt mange positive erindringer, ikke mindst om lærerne. Min klasselærer og »frøken« hed Kastor Jørgensen. Hun var et varmt og venligt menneske, som beskyttede os bedst muligt mod tyranniet, og var dertil meget hjælpsom både i og uden for skolen. Det var et oprør i det stille imod skolens ledende ånd, men det var ikke til at tage fejl af. En anden lærer gjorde mere åbenlyst oprør. Det var Leth Sørensen. Han var blandt andet sanglærer. Han greb violinen og beordrede alle vinduer åbnet, hvorefter Tipperary og andre engelske sange gjaldede gennem skolen. Han var modstandsmand. Jeg mødte ham mange år senere i Danmarks Radio, hvor han var en af fjernsynspionererne, som blev kendt ud over landet grænser for fremragende kameraføring ved fodboldtransmissioner.

Bakkegårdsskolen under den tyske besættelse var nok et sort kapitel, men gode lærere tændte mange lys i mørket.

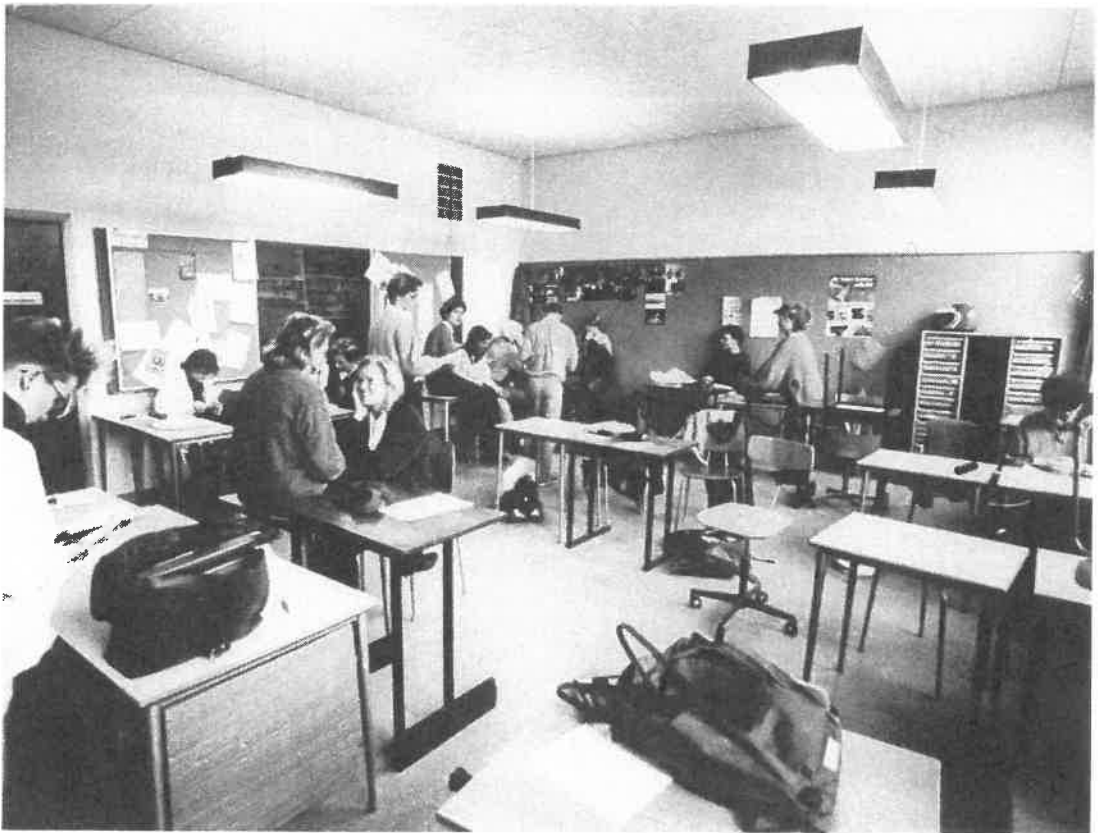

Lis Körte f. Aagaard

Hvad blev der af kongeegen?

Når man som gammel elev på Bakkegårdsskolen overraskende bliver bedt om at skrive et indlæg i anledning af skolens 50 års jubilæum, er man først forbavset, studser lidt og tænker: »Hvem mon interesserer sig for, hvad der skete for ca. 40 år siden på den gamle skole? Og dog!«

Mangt og meget har ændret sig, og skoleudviklingen har ikke stået stille i de år, der er gået. Men for de elever, der gennem tiderne har gået mere eller mindre gerne i skole, var Bakkegårdsskolen »vores skole, vores klasse, vores lærere«. Man var én klasse, og man holdt sammen, og var glad for, at man gik i den klasse og ikke i parallelklassen, for den var nu ikke nær så rar og hyggelig som vores.

Sådan er det sikkert også i dag, tror jeg. Hvis vi gamle besøgte »vores« skole i dag, ville vi sikkert nikke genkendende til bygningen fra dengang, selvom cykelskuret er omfunktioneret til børnehave og forskole, og der er ingen »Kyllingegård« mere i skolegården. Indvendig er der også foregået forandringer. Jeg har hørt, der er kommet skolekøkken, det havde vi ikke, men til gengæld var der i kælderen en badestue med ca. 20 brusekabiner, hvor vi en gang hver – eller var det kun hveranden – uge, brugte en gymnastiktime til at få bad i. For mange af os var det under anden verdenskrig den eneste mulighed for at få et rigtigt brusebad. Hjemme foretog man etagevask. Skolelægen kom og undersøgte os en gang om året, og tandlægen fandtes kun på Dyssegårdsskolen, oppe under taget. Vi kørte derhen med bus, og så gik der heldigvis mindst en halv dag med det.

Vi hørte stadig til dem, der måtte stille op, parvis i klasserækker før hver time, i skolegården. Den klasse, der ikke kunne holde mund, måtte vente til sidst, også i regn- eller snevejr. Vi sang morgensang hver morgen i aulaen og fik informationer om det, der skete på skolen. Den sang glædede man sig kun over, hvor meget kortere den første time blev, men ser man tilbage, var det en af de ting, der samlede alle på skolen hver dag.

Ellers tror jeg ikke, vi var bedre eller dårligere end de nuværende elever. Vi drillede vores lærere og vi elskede vores klasselærer, som gik af sidste år, og hun ragede kastanierne

Kongeegen plantes.

Skolekomedien 1947 »Fastelavsgildet«.

ud af ilden for os, når der var en af lærerne, vi var kommet på kant med, men vi ville aldrig have drømt om ikke at sige De eller Hr. eller Fru til lærerne – det har vist ændret sig.

Vores skoletid faldt ind under 2. verdenskrig, og vi måtte en tid dele skolen med Dyssegård, som var blevet inddraget til flygtningelejr. Hveranden uge gik vi på skift om formiddagen og eftermiddagen i skole. Når der blev blæst luftalarm, måtte vi ned i kælderen, og jeg mindes, at der engang blev indsamlet og afholdt auktion over, hvad vi kunne undvære til de norske skolebørn.

En særlig fest var skolens fødselsdag i februar. Ofte blev der spillet teater, både lærere og elever fra 3. mellem, spillede hver et stykke. Det var festlige forestillinger, især når lærerne spillede komedie. Ja, så var der altid skolebal omkring fødselsdagen. Man dansede, købte pølser og drak sodavand – cola var endnu ikke kommet til Danmark – og nogle af de meget fremmelige røg cigaretter.

Vi havde det dejligt på vores skole, når vi i spisefrikvarteret sad og spiste mellemadder og drak mælk til for 13 øre for en ¼ liter, og når man købte 10 mælkebilletter, fik man den 11. gratis.

Jeg håber, at de elever, der stadig går ud fra Bakkegårdsskolen, kan tage så gode minder med sig, som vi har gjort.

Til sidst. Hvor stort mon det træ er blevet, der blev plantet for enden af gymnastiksalen, da skolen fyldte 10 år, eller var det til Chr. X's 70 års fødselsdag? Man skulle måske slå vejen forbi og se efter!

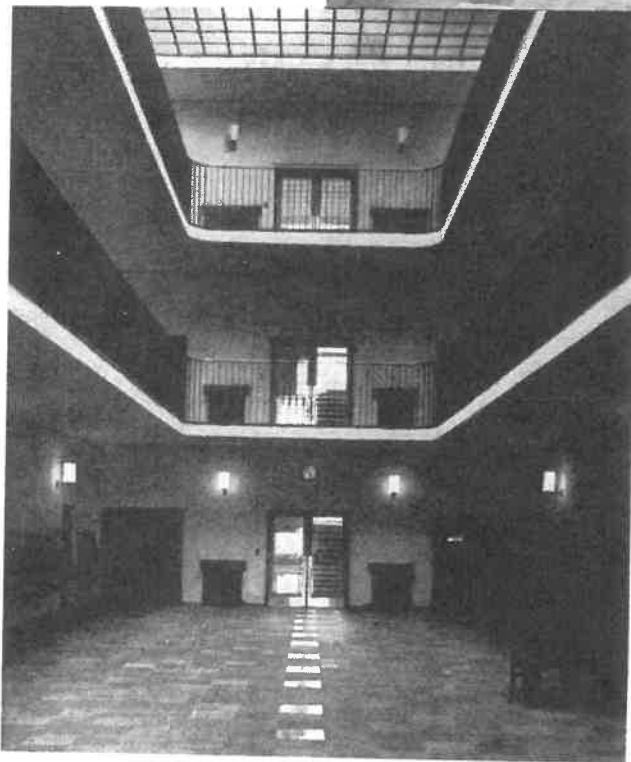
Tove Sonne-Jensen

Et tilbageblik -

Minder fra Bakkegårdens første år

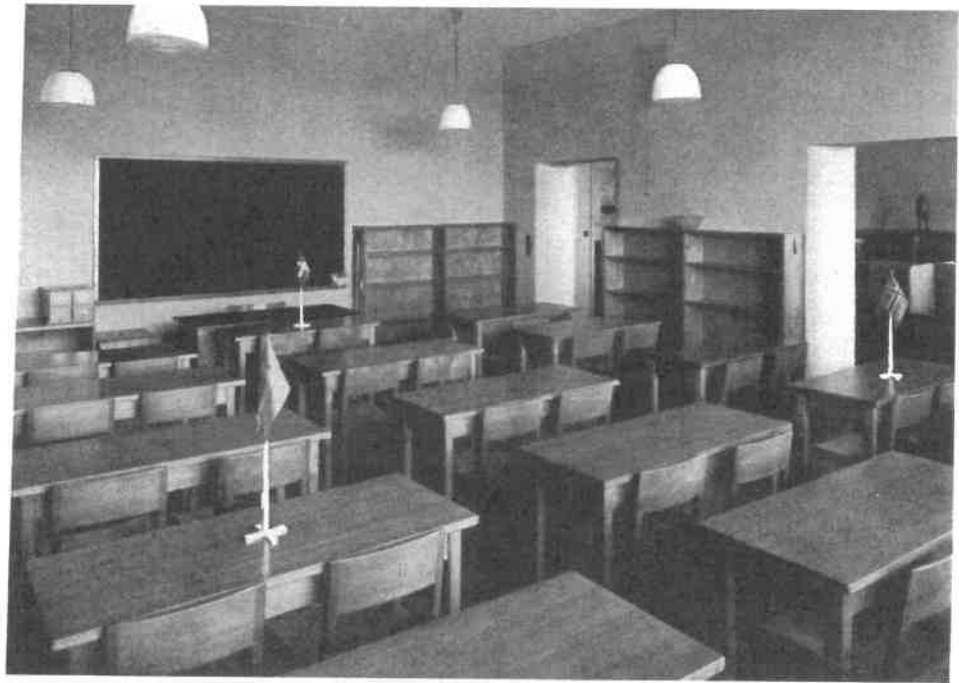
Det var arbejdsløshed og fattigdom, som blev kendetegnet for trediverne. Men det var også et årti, hvor børnetallet voksede helt utroligt; så det var lige i rette tid, at Bakkegårdsskolen kunne åbne sine døre lige efter juleferien i 1935 og derved aflaste Tjørnegårdsskolen.

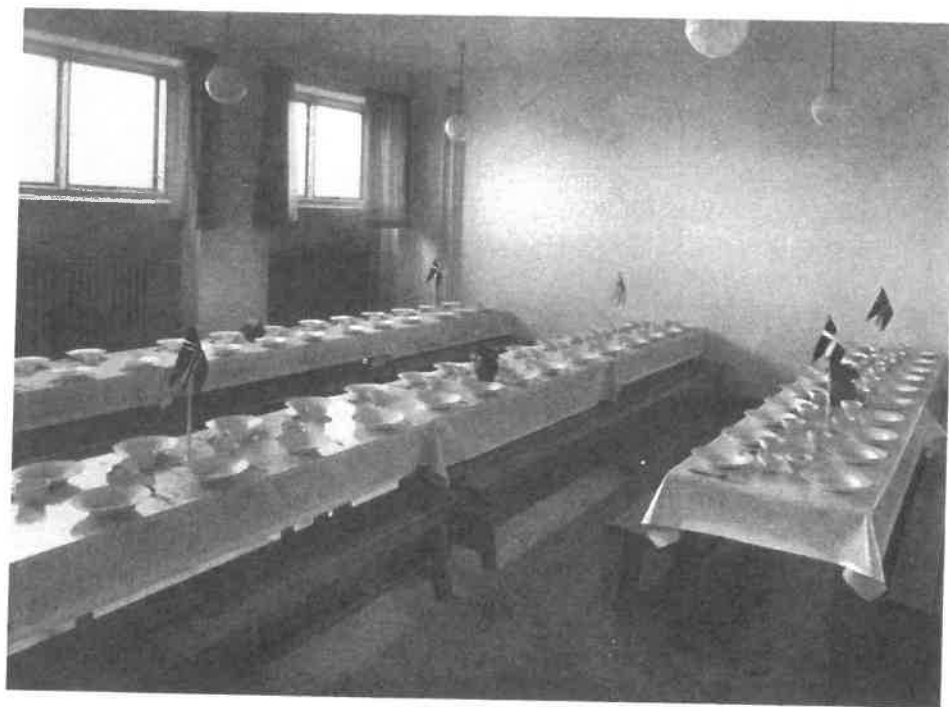
En dejlig skole var det, lys og venlig, i alle enkeltheder gennemtænkt og praktisk. Men endnu var det en naturlig ting, at der skulle være plads til 36 elever i hvert lokale, også i sløjd- og håndarbejdslokalerne. Netop her ser vi jo tydeligt, hvor meget undervisningsformerne har ændret sig. Kunne det virkelig lade sig gøre?

Hele skolen kostede ca. 1 million kroner, og det eneste man dengang kunne se, der manglede, var et skolekøkken. Meget hurtigt stilledes der dog nye krav. Det drejede sig om bibliotek, lægeværelse og tandklinik, som så måtte presses ind, hvor det kunne lade sig gøre.

Biblioteket blev først indrettet i det, der nu er regneklinik. Senere, da man skulle finde plads til tandklinik, blev den indrettet her og biblioteket flyttet ned i den lille niche, der nu er damegarderobe og toilet. Mon ikke alle kan forestille sig, hvilket job frøken Tycho som bibliotekar havde, med bøger fra gulv til loft. Der skulle klatres på høje stiger. Lægeværelset blev indrettet i den nuværende læseklinik.

I det tidligere geografilokale, d.v.s. det nuværende sanglokale, var der læsestue om eftermiddagen. Man kunne læse lektier der og oven i købet få hjælp dertil af den vagthavende lærer.

I kælderen var der et lokale til skolebespisning. Man kunne få et måltid varm mad; men det var kun de allerførste år. Senere kunne man få en madpakke. Alle spiste frokost i den store kælder, indtil vi blev alt for mange til, at det kunne lade sig gøre, og der blev så indrettet 2 hårdt tiltrængte klasseværelser dernede. Børnetallet steg så voldsomt, at det kneb med pladsen (900 elever). Der var 4 klasser på hvert trin fra 1.-5. klasse. På enkelte trin nåede vi op på 5.

Vi blev så i 1943 aflastet noget af Tjørnegård, og da Mosegård blev færdig i 1950, flyttedes en del elever derved.

De lærere, som skolen fik ved sin start, kom til dels fra Tjørnegårdsskolen; men mange var ganske unge og nyuddannede. Den første inspektør, Arnold Hansen, kom fra Maglegård. Som naturligt var for en ny skole, gik personalet til arbejdet med stor iver og idealisme. Der blev allerede skabt grundlag for den samarbejdsånd, som siden har kendetegnet skolen. Den af »pionererne«, der forblev længst på skolen, var Astrid Nørl yng (g. Wiedemann), som først gik af i 1981.

I 1939 blev der fra kommunens side givet grønt lys for at sende klasser på lejrskoleophold. Det blev Bakkegårdsskolen, som sendte kommunens første lejrskolehold af sted til Bornholm, ledet af Aase Myhre (g. Buch) og Holger Salfelt. De måtte dog kaldes hjem i huj og hast en dag før planlagt, da der kom meldinger om tyske soldaters invasion i Danzig, den 1. september.

Der blev lagt stor vægt på fællesarrangementer, og børn og hjem sluttede med stor interesse op om disse. Der var knapt så mange andre fritidstilbud, som tog elevernes tid og interesse, så det gjorde arbejdet lettere.

Det var en festlig begivenhed, når eleverne marcherede i flok til Vangede station for at tage med toget til Bøndernes Hegn, hvor der var bestilt chokolade med brød til alle, og hvor man arrangerede lege og konkurrencer. De små gik til Bernstorffsvej, hvorfra de kom med en særligt bestilt sporvogn til Zoologisk Have. Under krigen kunne disse ting ikke mere lade sig gøre.

Skolekomedier blev lige fra begyndelsen en næsten årlig tilbagevendende begivenhed. Hvor var det et slid; både aftener og søndage gik med indøvelsen; men hvilken jubel, følte ikke både lærere og elever efter en veloverstået premiere! Der blev spillet 4 aftener i træk for fulde huse. Vi ved, at det er en af de oplevelser fra skoletiden, som står klare i mange elevers erindring.

Det, jeg især husker fra skolens fødselsdagsfester, var de stores bal, til hvilket gymnastiklærerne i forvejen havde indøvet nogle danse. Både elever og lærere kom i deres fineste puds; pigerne fra 3. mellem og 8. klasse kom i lange hvide konfirmationskjoler, drenge i fint jakkesæt. Hver især gik hen og hilste på inspektør og klasselærer. Musikken var sådan, at vi både kunne danse og snakke. Når ballet var forbi, gik man igen hen til inspektør og klasselærer og takkede for aftenen.

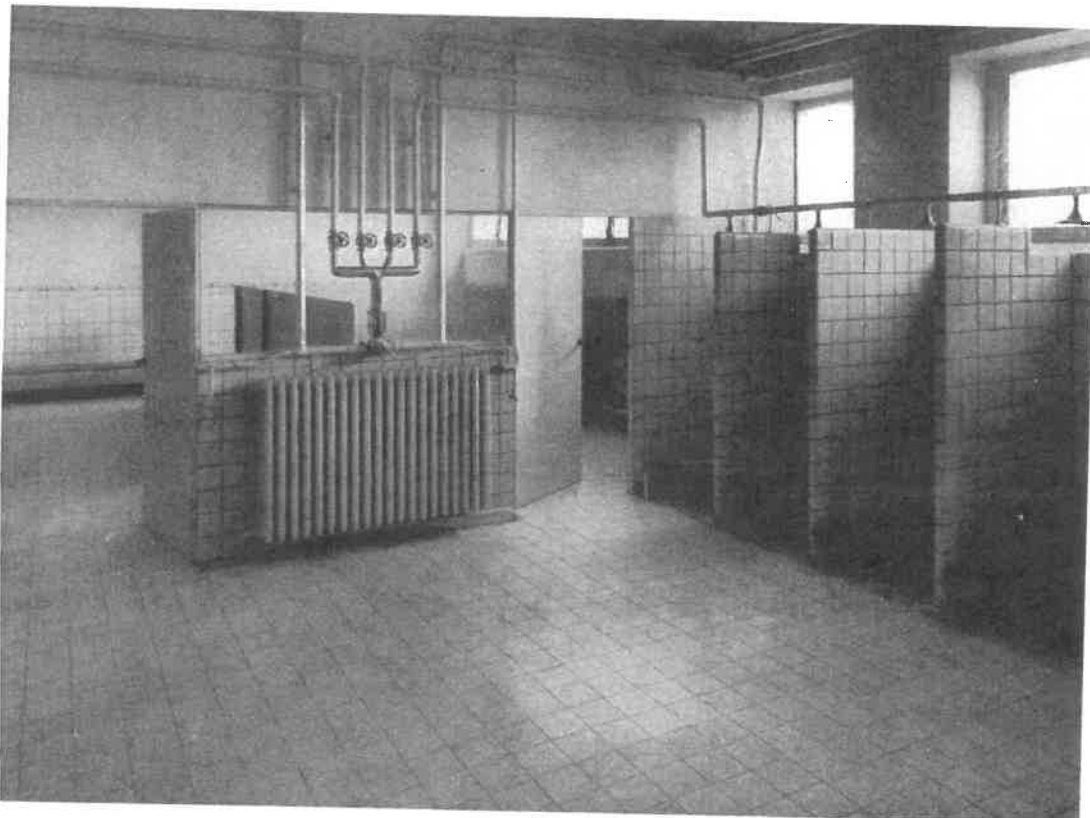
I december måned havde klasserne blot et kalenderlys eller en enkelt grangren med lys, tegnet på tavlen. Der måtte ikke slækkes på arbejdet. Kun de sidste par dage krøb julestemningen ind overalt og kulminerede med den festligste time i klassen med julepynt og knas, inden den højtidelige fællesafslutning i aulaen.

Af fritidsaktiviteter var der foruden boldspil og idræt også svømning om eftermiddagen i den varme tid på Charlottenlund badeanstalt. En stor gruppe af de mindre børn blev fulgt dertil af en lærer. En tid måtte vi skifte trolleyvogn-sporvogn 3 gange for at nå til badeanstalten. Stadions indvielse i 1943, hvor vi bl.a. deltog på et stort pigegymnastikhold, blev indledningen til den årlige fælleskommunale idrætsdag, og for vores pigers vedkommende den årlige dyst i langbold med Dyssegård. Det var almindeligt dengang at lave gymnastikopvisninger med hele klasser.

Nogle vil måske endnu huske opvisningen af »Gymnastikken gennem tiderne«, hvor

gymnasterne var iført de forskellige tiders dragter og udførte de tilsvarende øvelser. Drengene fik lejlighed til at vise deres fantastiske spring og »akrobatnumre«. Disse opvisninger foregik for det meste i forbindelse med forårskoncerten, som jo gennem mange år blev fast tradition.

Krigen og besættelsen kom med nogle meget strenge vintre. En del elever og lærere valgte at komme i skole på ski, når det kneb med andre befordringsmidler. Det var der nu noget festligt ved. Det var også et lyspunkt, når inspektøren bestemte, at vi skulle have fri kl. 12, en dag, det var rigtig fint snevejr. Det kunne åbenbart lade sig gøre, nok fordi de fleste mødre dengang var hjemme.

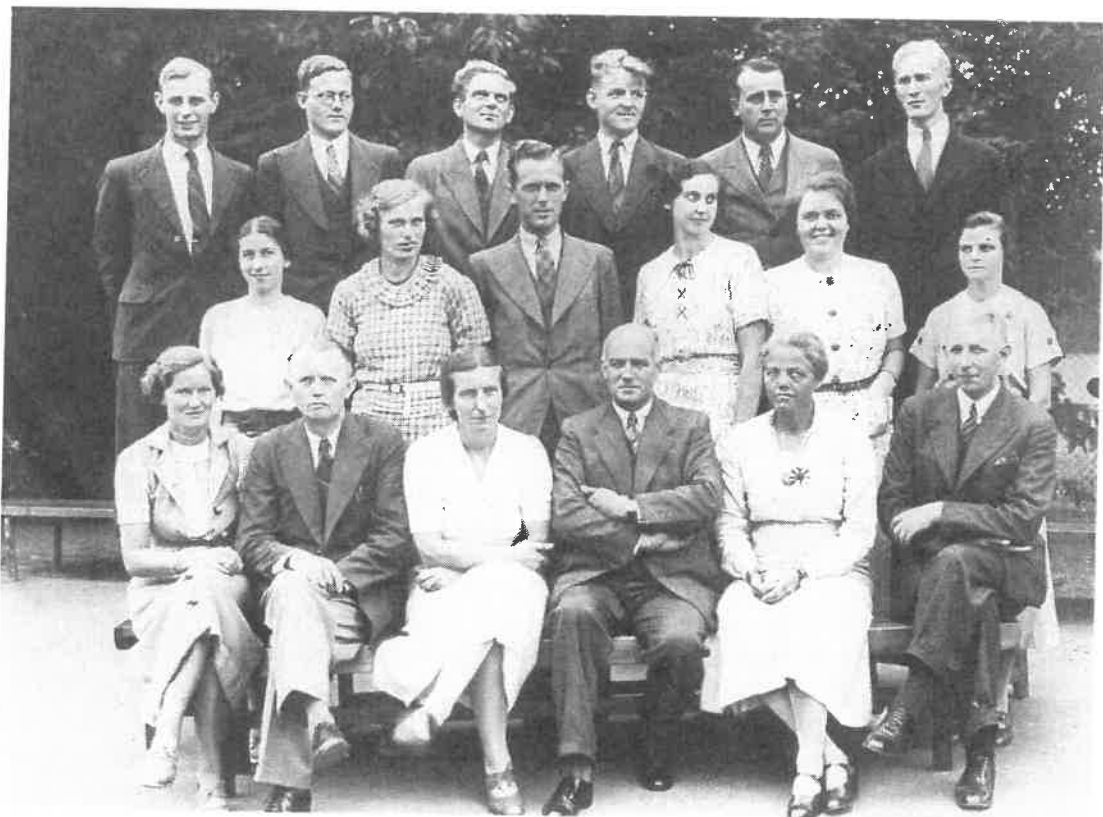

Da skolen i sin tid blev projekteret, tænkte man allerede på muligheden af en krig. Der var indrettet en stor badeanstalt i kælderetagen, som ville kunne bruges som afvaskningscentral for giftofre. Heldigvis blev dette aldrig aktuelt; men både før og under krigen var det slet ikke så galt, at eleverne en gang hver 14. dag kunne få et varmt bad med grundig afsæbning. Til stor fortrydelse for gymnastiklæreren blev en gymnastiktime inddraget til dette formål. Det var her, der langt senere blev indrettet skolekøkken. Især efter 1943 blev luftalarmer ret hyppige. Alle vinduer i kælderetagen var dækket af sandsække, og der blev opført en støttemur midt i det store centrale kælderrum. Hver klasse havde nøje instruks om deres pladser hernede under alarmerne.

Omkring 1944 begyndte tyske flygtninge af invadere landet. Mange offentlige institutioner blev inddraget til brug for indkvartering af disse. Vi gik fri; måske fordi Bakkegård var udset til at være nødlazaret i tilfælde af krigshandlinger. Men Dyssegård måtte evakueres, og derefter delte vi vor skole med dem. Vi gik skiftevis i skole fra kl. 9.-13. og kl. 13.-18. Det gik fint; forholdene i landet var på det tidspunkt så alvorlige, at der ikke var plads for småligt kævleri. Næstes skal det dog

ikke, at det var en stor festdag, da vi var os selv igen og kunne nyde den fine, rene, nyistandsatte skole i efteråret 1945. Renhed, ro og orden har været noget fundamentalt for skolen, ikke mindst den første halve snes år. Nye tider, nye tanker og traditioner har efterhånden sat sit præg. Vi har tøvet med at kassere gammelt, før vi fandt det nye bedre. Men galt så det da ud, hvis ikke udviklingen gennem årene havde sat værdifulde spor og gjort skolen til det, den blev og stadig er: en moderne og velfungerende skole.

Lærerpersonalet. August 1936

Ove Jørner Frederiksen - A. Büchmann - P. Leth Sørensen - K. Kamper - Richard Larsen.

Agnes Salfelt - Gerda Büchmann - Holger Salfelt - G. Bonfils - Helen Tycho - Gerda Falk Petersen.

A. Wiedemann - Knud Boch - Agnes Bentzen - Arnold Hansen - Margrethe Thorborg - Otto Jensen.

Betty og Erik Rasmussen

Erindringer

1974 startede en ny epoke af vores tilværelse – vi blev ansat ved Bakkegårdsskolen, hvor vi indtil nu har tilbragt 11 dejlige år i fællesskab med skolens elever, lærerstab samt inspektør, hvilket vi begge føler har været en fornøjelse. Måneder og dage er nu og da blevet krydret af oplevelser og elevers bemærkninger som denne, af en pige fra 2. kl., der kom ned for at hente mælk og stolt spurgte:

»Du ved bare ikke, hvad jeg har fået?«

»Nej, det ved jeg ikke, men jeg kan jo gætte på, at du har fået en ny cykel?«

»Nej, det er forkert!«

»Hvad så med en lillebror eller lillesøster?«

»Nej, prøv igen!«

»Har du da fået en ny frakke?«

»Nej, det har jeg heller ikke, jeg har bare fået lus!«

Vi ønsker begge skolen hjertelig til lykke med de 50 år og ser frem til flere gode og fornøjelige år.

Lærerpersonalet. Foråret 1984

Øverst til venstre: Preben Bildtoft – Otto Østbjerg – Vivi Black – Birger Nilausen – Thomas Bugge – Elisabeth Kej – Edward Larsen – Jørgen Jørgensen.
Midt fra venstre: Susi Alsfelt – Jan Overbye – Trine Boertmann – Ulla Schäfler – Kirsten Windfeld – Jytte Andersen – Vibeke Grønlykke – Anette Broman – Mogens Hansen – Vibeke Haaber.
Nederst fra venstre: Stephen Francis – Bente Bjarvin – Pia Kelly – Maj-Britt Nielsen – Kirsten Ring – Anette Garhøj – Inge Christensen.

Eva Jacobsen 10. kl.

En elev af i dag –

Jeg kom allerede som 5 årig i skole og det gik godt, selv om jeg var en af de yngste. Jeg er nu snart 15 år og går i 10. klasse. Jeg har egentlig altid kunnet lide at gå i skole. Selvfølgelig kunne man godt undvære lektierne en gang imellem, men det er jo noget, der hører med til at gå i skole.

Da jeg startede i børnehaveklassen, lille og ny, var jeg lidt nervøs, men jeg lærte hurtigt at finde venner i klassen.

At fortsætte fra 1.-7. klasse er egentlig ikke rigtig noget problem, lektierne er ikke sværere, end at man hurtigt kan lære dem. I 8.-9. klasse bliver der stillet større krav. Karaktererne ændrer sig også. Fra 8. kl. og opefter bliver karaktererne givet i tal. Det kan godt være svært i begyndelsen, men man bliver hurtigt vænnet dertil, og man lærer også at bedømme sig selv.

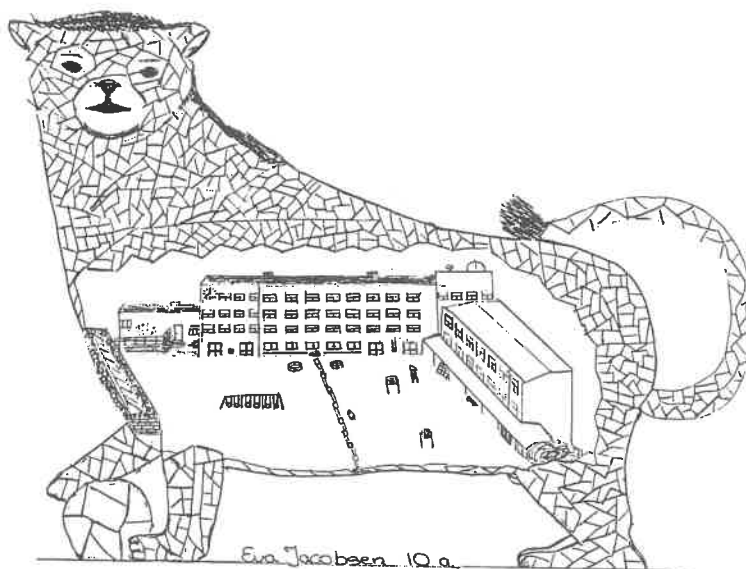
I 9. klasse skal man inden sommerferien gå til eksamen i de fag, man har indstillet sig til, og derefter kan man vælge, om man vil gå i 10. klasse eller på gymnasiet, handelsskole eller måske tage et år til USA på High School. Jeg valgte 10. klasse, som jo nok er den klasse, hvor der er mest arbejde.

Jeg tror, det vil være svært, meget svært for mig at forlade Bakkegårdsskolen. Jeg har gået på den i så mange år, så jeg er sikker på, jeg vil komme og besøge skolen og lærerne, hvis jeg får tid til det i fremtiden.

Ved alle skoler er der oprettet et elevråd. Der er også oprettet et elevråd ved Bakkegårdsskolen. I de små klasser sad jeg engang som elevrepræsentant. Dengang synes jeg, det var uinteressant, fordi jeg ikke forstod, hvad der foregik.

Sidste år kom jeg i elevrådet igen, og nu fik jeg stor interesse for arbejdet. I år stillede jeg op som formand(inde) og blev valgt. Elevrådet og jeg prøver at gøre noget for skolen, f.eks. har jeg på elevrådets vegne bedt Kulturel Forvaltning om at få en rutschebane i stedet for en »kunstgave« til jubilæet. Rutschebanen får vi ud over kunstgaven!

Jeg håber, elevrådet kan arbejde aktivt i fremtiden for at forbedre vilkårene for eleverne. Til slut vil jeg gerne takke lærerne for de mange år på skolen og ønske skolen til lykke med de 50 år.

Kirsten Theisen

En hilsen fra forældre

Da vi for ca. 10 år siden skulle vælge skole til vort ældste barn, gjorde vi os mange overvejelser. Vi valgte bevidst folkeskolen, idet vi bl.a. ønskede, at vore børn skulle gå i en skole for alle, hvor de ville gå sammen med de fleste børn fra vejene heromkring. Da vi havde hørt meget godt om vor lokale skole, Bakkegårdsskolen, valgte vi den. 3 år efter, da vort næste barn skulle i skole, var vi blevet så glade for Bakkegård, at valget var nemt.

Hvordan er det så at være forældre/mor til børn på Bakkegård? Det spørgsmål kan ikke besvares generelt. Mine egne forventninger til skolen handlede bl.a. om, at børnene skulle lære noget og samtidig udvikle evnen/lysten til hele tiden at lære noget nyt. Derudover skulle børnene være glade for at gå i skole. Andre forældre kan have andre ønsker og krav til skolen, vi er jo da heldigvis ikke ens.

Brug af tavler.

PARISIOS STOLIDVM SI QVIS TRANSMITTAT ASELLVM · SI HIC EST ASINVS NON ERIT ILLIC EQVVS
Al rejst den efle ter skolen om lærer ift enen efle hj og sal gheen prest veder kuseg

COCK. EX. 1117

Hvilke muligheder har Bakkegård så for at leve op til de mange, ofte forskellige forventninger?

Skolen har efter min mening en væsentlig fordel fremfor mange andre skoler: den er en lille skole med kun ca. 300 elever. Det betyder, at alle eleverne hurtigt lærer hinanden og alle lærerne at kende. Den enkelte drukner ikke i mængden, og derved oplever børnene en tryghed i dagligdagen, og det er en nødvendig forudsætning for, at de kan få noget ud af undervisningen.

Da børnene jo tilbringer en stor del af deres vågne timer på skolen og bliver udsat for mange påvirkninger i den tid, har jeg fundet det vigtigt at interessere mig for skolen. For til stadighed at kunne støtte og hjælpe, hvis det skulle vise sig nødvendigt, har jeg overværet mange undervisningstimer i mine børns klasser. Det har givet mig en klar forståelse for, at den enkelte elevs skoleliv ikke kan ses isoleret; men at det er af væsentlig betydning, hvordan hele klassen og skolen fungerer. Det er derfor naturligt for mig, at jeg - efter at have været klasseforældrerepræsentant i nogle år - stillede op til sidste nævnvalg, og jeg sidder nu i nævnet på 3. år.

Hvordan er det så at være nævnsmedlem på Bakkegård? Ja, det tager lidt tid at finde ud af, hvad det går ud på, men det er afvekslende, tidskrævende, spændende og nogle gange frustrerende. Det gælder om at huske at tage sin egen »forældrehat« af før nævnsmøderne, hvor det er sager vedrørende hele skolen, der behandles. Samtidig skal man jo huske sine erfaringer som forældre på skolen og arbejde som en slags »fællesnævner« for så mange forældre som muligt.

Som nævn er vi blevet modtaget med åbenhed af lærerrådet, og vi har i enighed arbejdet med problemerne omkring de sidste års nedskæringer, de har jo været specielt truende for en lille skole som Bakkegård.

Et af de vigtigste områder for nævnsarbejdet er skole-hjem-samarbejdet. Nævnet er i denne tid i gang med at sammenfatte forældrenes ønsker hertil. I disse år er der mere end nogensinde brug for, at lærere og forældre kender hinandens holdninger, og i samarbejde med lærerrådet vil vi prøve at gøre kontakten mellem skole og hjem endnu bedre, til gavn for alle, der har deres gang på Bakkegårdsskolen.

Jan Overbye

Fremtidens skole

Igennem 50 år har Bakkegård udfyldt sin funktion som folkeskole.

Jeg vil ikke se tilbage, men i stedet se på, hvordan man evt. kan forbedre og udvikle skolen fremover, så skolen kan leve op til de krav, fremtidssamfundet må stille til den. Fremover vil skolen ikke være i stand til at give eleverne indsigt i alle vidensområder, men vi må opøve eleverne i at søge viden, behandle den og handle ud fra den.

Informationsteknologien skaber nye muligheder for vidensformidling både i og uden for skolen. Video, mikrodatamater, TV-satellitter m.m. vil påvirke elevernes bevidsthed, følelsesliv og sproglige udvikling. Skolen må tilskynde eleverne til socialt samvær med andre, stimulere til nysgerrighed og videbegær for omverdenen og lære dem evnen til at tage ansvar for sig selv og styre sin tilværelse.

Der er ingen tvivl om, at fremtidens skole må gøre op med fagopsplitningen, der nok er den væsentligste hindring for en sammenhængende, meningsfuld hverdag for eleverne. 45-minutters lektioner præger skolens hverdag og trækker fagene i en teoretisk boglig retning, idet man tilpasser indhold og arbejdsform til lektionens længde i stedet for at afpasse lektionslængden efter indhold, arbejdsform og elevgruppe. En løsning på fagopsplitningen kan være at samle flere af de nuværende fag i større »blokke« og lade eleverne arbejde tværfagligt og i projekter.

Dagens opdeling og længde kan ændres, således at arbejdsmoduler og fritidsmoduler veksler på en anden måde end nu.

En mindre gruppe lærere kan sammen dække fagkredsen for et begrænset antal elever. Man kan overveje, om antallet af skolefag kan mindskes enten gennem en ny kategorisering eller ved at lægge nuværende fag sammen.

Mikrodatamaten og faget datalære er på vej ind i skolen. Faget er nu et valgfag for elever i 8.-10. klasse. Alle vil efterhånden få brug for at kunne arbejde med en datamaskine. Det indebærer dog ikke, at alle (elever og lærere) skal kunne programmere; men maskinen skal være et undervisningsmiddel, som kan inddrages på lige fod med andre undervisningsmidler, når det findes bedst egnet i en konkret undervisningssituation. Maskinernes store udbredelse nødvendiggør en indføring i datalære (informatik) på et tidligere klassetrin, enten som obligatorisk fag eller som en del-disciplin i f.eks. matematik eller orientering.

På grund af det dalende elevtal er antallet af nyuddannede lærere i skolen meget begrænset. Det betyder, at den dynamik, der kan komme gennem impulser fra nye lærere, mangler, og dette stiller igen større krav til de lærere, der er tilbage, for at undgå, at skolen skal »stivne« i sine pædagogiske tilbud. Flere skoler er på vej til at blive ensporede, og mulighederne med at arbejde med »egne« fag formindskes. Vi må alle undervise i andre fag end før. Dette stiller krav til efteruddannelse, men den er netop blevet kraftigt beskåret i de senere år. Dette er i højeste grad meget uheldigt, idet efteruddannelsen er nødvendig for at ajourføre den enkelte lærers faglige og pædagogiske arbejde og give baggrund for at virke i fremtidens skole med ændrede samarbejdsrelationer mellem lærere, elever, forældre og myndigheder.

Hvis lærerarbejdet skal være meningsfuldt, må der være en rimelig mulighed for at udføre det kvalificeret.

En forudsætning for en ændring mod fremtidens skole er, at forældrene inddrages aktivt i det pædagogiske arbejde. Herigennem skabes den nødvendige dialog med forældre, der er grundlaget for gensidig tillid og respekt.

For at udvikle og forbedre folkeskolen må der igennem erfaringer fra det daglige arbejde i skolen og via pædagogiske udviklingsprojekter tages initiativ til nye modeller for skolens opbygning, indhold og arbejdsformer. De nødvendige ressourcer (også økonomiske!) må stilles til rådighed. Derigennem kan man få mere engagerede lærere til gavn for undervisningen, eleverne, forældrene og det øvrige samfund. Uden lærerens engagement bliver folkeskolen en fattig skole.

Tilbage er kun at ønske Bakkegård til lykke med de første 50 år og held og lykke med de næste 50 år på vej mod fremtidens skole.

KUNDSKABENS TRÆ

Jørgen Jørgensen

Den sidste snes år – forandringens tid

Lad mig sige det straks: Den Bakkegårdsskole, der stod og ventede på mig en augustdag i 1966, da jeg første gang gik på talerstolen efter højtideligt at have modtaget det kongelige dokument, således som det brugtes dengang – ja, den skole skal man søge grundigt for at finde spor af i dag.

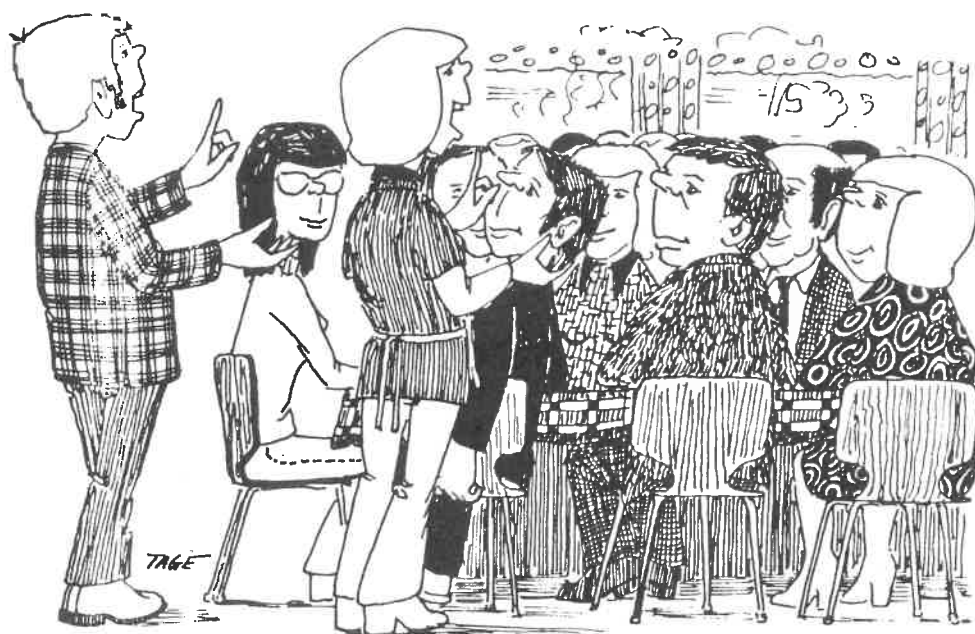
Det var en skole med megen stramhed i alle forhold, med megen højtlesning, med salmevers, der lærtes udenad (i hvert fald af de elever, hvem denne lykkelige evne er beskåret), med klasser, der stillede op, tavse og i snørlige rækker i gården og på gangen, med elever, der rejste sig, når læreren kom ind; og i aulaen herskede andægtig tavshed som i en kirke – i timerne såvel som i frikvartererne.

Dette må ingenlunde opfattes som en nedvurdering af den tids skole eller af forgængerens indsats.

Skolen var – og skolen er – et spejlbillede af sin tid, og den skoleinspektør på Bakkegård, der i år 2035 udtaler sig til 100 års jubilæet, vil formentlig med undren og smil i øjekrogen se tilbage på Bakkegård anno 1985.

Til alle tider gælder jo, at dersom opdragergerningen (for nu at bruge et højtideligt ord) skal lykkes for skole og hjem i fællesskab, må eleven møde de samme værdisæt i begge sine »verdener«.

Det, der gør det svært – og spændende – for skolen, er, at der i dag findes yderst forskelligartede holdninger i hjemmene, og at der dermed næres så forskellige forventninger til skolen.

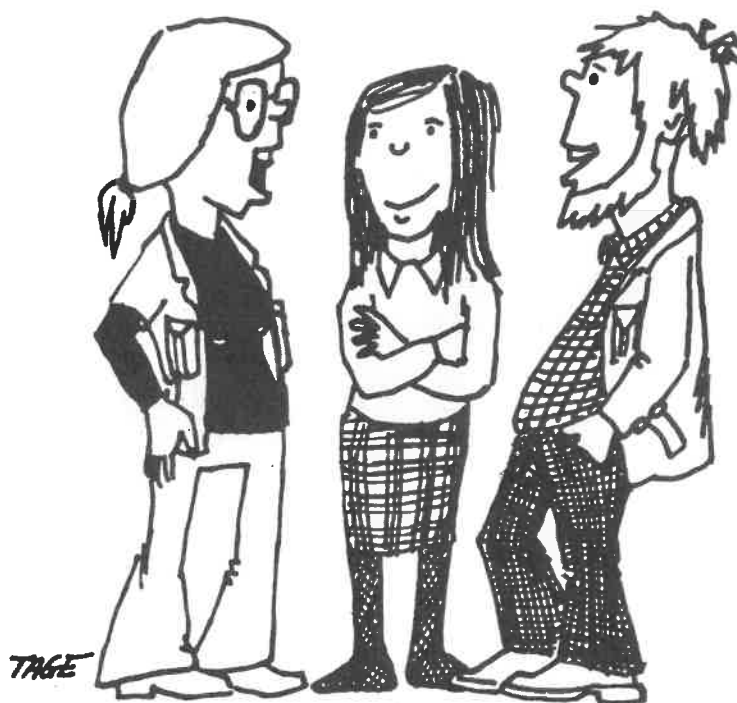

DET HÆVDES, AT VI BLIVER MERE OG MERE UFORSTÅELIGE I DET SPROG, VI BRUGER, OGSÅ NÅR VI TALER MED FORÆLDRE

--SÅ FOR EN SIKKERHEDS SKYLD PROVER VI I AFTEN MED SIMULTANOVERSETTELSE---

De nye tider begyndte ved lågen ud for sydindgangen. En skønne dag blev det sandelig tilladt for eleverne at benytte denne indgang på lige fod med de voksne, og sidenhen er ordensreglerne (et andet højtideligt ord, der blot udtrykker skolens daglige omgangsformer), blevet ændret gang på gang og altid i samme retning: større frihed til eleverne, men dermed også et større ansvar for den enkelte; et ansvar, som eleverne gennemgående lever op til.

Som omgangsformerne er stærkt ændret, således er undervisningsformerne det også: Forståelse, vurdering og samarbejde er sat i forgrunden, eleven tør tage ordet – også på andre sprog end modersmålet, også før man føler sig helt sikker i grammatikken (et forhold, der nok tidligere kvalte mangt et fornuftigt synspunkt i fødselen).

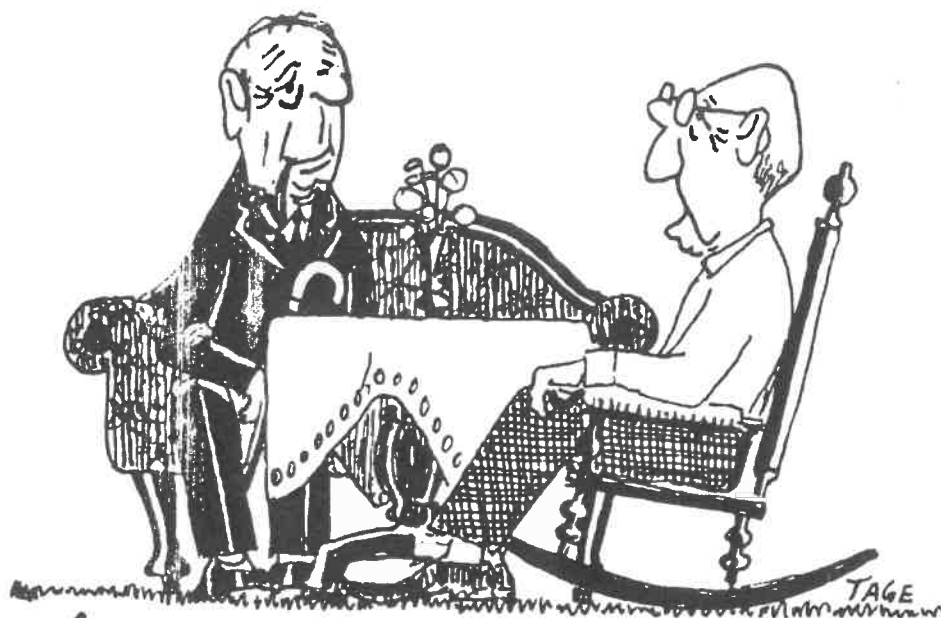
**FORSØGSUNDERVISNING ??? ER DET
ANDET, END HVAD VI RENDT RUNDT
OG LÅVER HVER LNESTE DAG - FOR-
SØGER AT UNDERVISE ?**

Fotokopier og videobånd er kommet til ved siden af lærebogen – den rette balance imellem dem synes ikke at være fundet endnu – og det sidste skud på stammen, EDB, har lige præsenteret sig.

Hvad det sidste angår, er Bakkegårdsskolen langt fremme.

De første arbejdspladser er installeret og i funktion, og flere er bestilt; lærerne står i kø for at modtage uddannelse; men der er stadig et stykke vej til målet: at EDB benyttes lige så naturligt som kridt og lommeregner på de fleste klassetrin og i de fleste fag, også de humanistiske!

Også specialundervisningen er undergået en meget stor udvikling, bl. a. nødvendiggjort af integreringen i folkeskolen af elever, der fysisk og psykisk har det svært. Faktisk er Bakkegårdsskolen ved at danne mønster for andre på dette område, hvad vi naturligvis er lidt stolte af.

**VI MÅ JO TRODS ALT HAVE VÆRET NØGLE GÆVE GUTTER DEN-
GANG. NÅR MAN SER, HVOR MEGET MATERIEL DER I DAG
KRÆVES, FOR AT MAN KAN YDE EN FORSVARLIG UNDER-
VISNING.**

Fagenes navne, for slet ikke at tale om deres indhold, har hjemmene ofte svært ved at genkende.

For eksempel eksisterer faget skrivning ikke mere som selvstændigt fag. Til gengæld er samtidsorientering kommet til, og faget orientering, der engang kun eksisterede i første klasse under navnet anskuelse, har ædt sig ind på de »gamle« fag: geografi, naturhistorie og historie.

Ikke mindst faget historie har med de skiftende undervisningsministre haft svært ved at finde sin placering. Kan man forestille sig nogen anden virksomhed, hvor man på 10. år »producerer en vare«, medens man venter på arbejdstegningerne!

Heldigvis får skolen af og til besøg af gamle elever, og en hyppig vending er da: »Ih, Bakkegård er ikke til at kende igen«.

Bemærkningen er forståelig. I de »gode gamle dage«, d.v.s. før oliekrisen gjorde indhug i offentlige pengekasser (og private med), nåede vi heldigvis at få moderniseret alle lokaler, så de bedst muligt er tilpasset tidens krav, og en helt ny indskolingsafdeling blev opført. Kun sløjdlokalet har endnu delvis sit oprindelige udseende, men dette lokale bliver nu moderniseret i det tempo, skolens egne midler tillader.

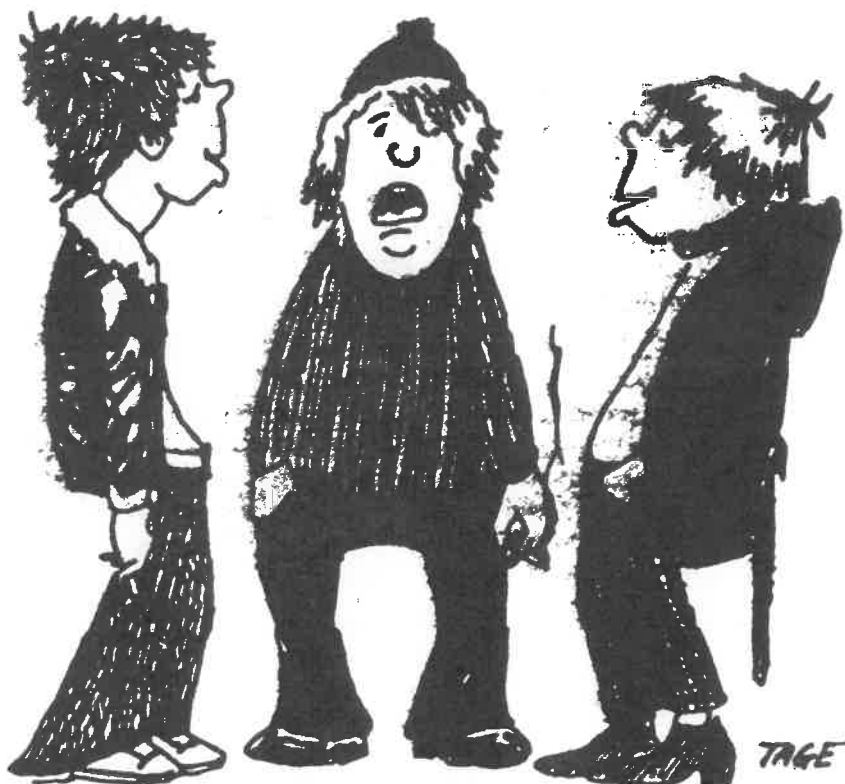
En anden hyppig replik fra tidligere elever er: Hvor er alle eleverne henne?

Det har de al mulig grund til at spørge om. Skolen har i dag 284 elever mod 525, da jeg tiltrådte, og ældre kolleger husker, at der engang var op imod tusinde elever. Jeg har spekuleret på, hvor de egentlig har været. Man har vel dårligt nok kunnet åbne et skab, uden at der faldt en klasse ud.

Meget negativt siges om det faldende børnetal, der dog heldigvis nu synes at stabilisere sig; men det skal også fastslås, at de færre børn i klassen har muliggjort dagens moderne Bakkegård, hvor samarbejdet med hjemmet rækker langt ud over elevens faglige situation og ind i områder af vanskelig og tidkrævende karakter.

Den læser, der har orket at følge mig hertil, må vist nu give mig ret i min indledende bemærkning om forandring. Det må også siges, at det resultat kan ingen enkeltperson tage æren for. Det skyldes samarbejde:

- med elevrådet, der omsider er ved at være gennem den lange og vanskelige etablering og kan begynde at se konkrete resultater,
- med skolenævnet, der har sin store del af æren for et voksende samarbejde mellem skole og hjem, og sidst, men ikke mindst,
- med lærerrådet, hvis myndighed nok er ret begrænset ifølge styrelsesloven, men som i praksis i høj grad er med til at lede og fordele arbejdet, så der bliver størst mulig frihed, ansvar og arbejdsglæde for den enkelte lærer, og dermed også de bedste resultater.

**NY SKOLE, SIGER DE.- EN, DER PASSER TIL
OS ALLESAMMEN... PLADDER !! VI SKAL
VEL STADIGVÆK GÅ I DEN, IKKE ?**

Det skal ikke skjules, at netop arbejdsglæden kom ud for en svær prøvelse, da myndigheder i 1983 talte om muligheden af at lukke Bakkegårdsskolen, sætte bulldozer på bygningerne og sælge grunden.

Den tanke er heldigvis nu historie – det ville også være synd og skam andet – og vi kan i dag alle sige med overbevisning:

Til lykke, gamle skole, med det første halve århundrede.
Vi er klar til det kommende!

Danmarks Radio. Koncertsalen. 1972. Generalprøve.
Mogens Hansen og Bakkegårdsskolens kor vinder i B-rækken i Danmarks Radios
børnekorskonkurrence: »SANGERDYST FRA KYST TIL KYST»

50 ÅR